

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316211138
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316211138.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobkyne: Y. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/XX, XXX XX O. A. I., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom ul. Sov. Hrdinov 153/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 10Csp/145/2016-44 zo dňa 20.09.2017 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyne 378,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 378,- eur od 31.12.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov, citoval ust. § 137 Civilného sporového poriadku, § 261 ods. 3 písm. d), § 262 ods. 1, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 129/2010 Z.z.), ďalej § 3 ods. 3, § 8 ods. 3, 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 250/2007 Z.z.), § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1 - 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že právny vzťah medzi stranami sporu vznikol na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 350,- eur. Žalobkyňa sa zaviazala celkom vrátiť sumu 672,- eur s tým, že predmetný úver splatí žalovanému do 20.12.2014. Zároveň sa zaviazala zaplatiť poplatok vo výške 322,- eur. Splatnosť prvej splátky v zmluve dohodnutá nebola. V zmluve je uvedená výška ročnej úrokovej sadzby 39,15 % z poskytnutého úveru, čo predstavuje 137,03 eura. Výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len RPMN) bola vo výške 92 % ročne a priemerná výška RPMN nebola uvedená s tým, že konečná splatnosť úveru bola stanovená k 20.12.2014. Podľa bodu 1 zmluvy o úvere sa žalobkyňa zaviazala vrátiť poskytnuté finančné prostriedky, ako aj zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 322,- eur. Celkové náklady spotrebiteľa boli tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 137,03 eura a administratívnych nákladov na vypracovanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 184,47 eura. Z predložených potvrdení žalobkyňou vyplýva, že jej bol poskytnutý úver vo výške 350,- eur s tým, že celkom žalobkyňa zaplatila 728,- eur. Súd považoval právny vzťah medzi stranami sporu za vzťah spotrebiteľský, ktorý vznikol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem

iného údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.). Absencia tohto údaju v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tento údaj v zmluve absentuje. V zmluve nie je uvedený ani údaj týkajúci sa počtu splátok, ktorými má spotrebiteľ splatiť celý úver, ani výška splátky. Zmluva obsahuje iba údaj o celkovej sume, ktorú bola žalobkyňa povinná zaplatiť. Účelom náležitosti ustanovených v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru zaplatí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 378,- eur, v ktorej časti uplatnený nárok považoval za dôvodný. Žalovaný je so splnením peňažného záväzku v omeškaní, a preto súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 378,- eur od 31.12.2016 do zaplataenia v zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Vo vzťahu k návrhu žalobkyne na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 2 zmluvy o úvere týkajúcej sa zaplataenia poplatku vo výške 2/3-in z poskytnutého úveru, súd poukázal na ust. § 53a Občianskeho zákonníka a uviedol, že v zmysle nových procesných pravidiel zavedených Civilným sporovým poriadkom je možné domáhať sa určenia určitej skutočnosti, pričom žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky súd považoval za žalobu výlučne podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, a teda len, ak by takéto oprávnenie žalobkyni vyplývalo z osobitného právneho predpisu (najmä z hmotného práva), mohla by sa žalobkyňa takouto formou žaloby domáhať svojho práva. Súd porovnal žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu v zmysle ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku so žalobou o určenie právnej skutočnosti. Určenie existencie právnej skutočnosti (nie právneho vzťahu) alebo práva rozhodnutím súdu prichádzalo do úvahy iba vtedy, ak to zákon pripúšťa. V danom prípade nejde o určovací žalobu, ale žalobu inú, ktorá v ust. § 80 Občianskeho súdneho poriadku nie je uvedená, pri ktorej netreba preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Súd zdôraznil, že určovacími žalobami v zmysle ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku nie sú žaloby o určenie právnej skutočnosti, u ktorých naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva z právneho predpisu, napr. žaloba o určenie doby splnenie dlhu, o určenie neplatnosti výpovede z nájmu a pod., v ktorých konaniach sa naliehavý právny záujem nemusí tvrdiť, ani preukazovať. Súd prvej inštancie považoval žalobu v časti o určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky za nedôvodnú, a preto v tejto časti žalobu zamietol. Uviedol, že vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky by nemalo žiadne opodstatnenie a žiadaný právny dopad na strany sporu. Úverový vzťah medzi stranami sporu zanikol splatením poskytnutého úveru s príslušenstvom žalobkyňou. Rozsudok v tzv. individuálnom spotrebiteľskom spore vydaný podľa platnej právnej úpravy (§ 290 až 300 Civilného sporového poriadku), je záväzný len pre strany sporu a len v prejednávanej právnej veci, nie je záväzný pre každého. Práve subjektívna záväznosť rozsudkov v individuálnych sporoch bola dôvodom pre zavedenie osobitného typu konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach a práve toto konanie je konaním, v ktorom súd skúma neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalé obchodné praktiky nezávisle od okolností daného prípadu.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 Civilného sporového poriadku. Uviedol, že predmetom konania boli 2 samostatné nároky žalobkyne. Súd žalobe v časti o zaplataenie bezdôvodného obohatenia vyhovel, v ktorej časti bola žalobkyňa úspešná, a preto priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, lebo v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky žaloba bola zamietnutá, v ktorej bol úspešný žalovaný. Vzhľadom na spor zo spotrebiteľskej zmluvy súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol s prihliadnutím aj na túto skutočnosť.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku - zamietavom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania odvolanie právny zástupca žalobkyne. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie v zamietavom výroku je prekvapivé, lebo zásadným spôsobom sa vymyká a protirečí ustálenej rozhodovacej praxi bez toho, aby súd vysvetlil, prečo k takémuto zásadnému odklonu, ktorý v konečnom dôsledku znamená odopretie spravodlivosti došlo.

Z odôvodnenia rozhodnutia bodu 30 nie je jasné, či súd prvej inštancie len konštatuje, alebo aj je to dôvod, pre ktorý žalobu zamietol a akými úvahami sa pritom riadil. Z uvedeného bodu len vyplýva, že v individuálnych spotrebiteľských sporoch je rozsudok vydaný podľa § 290 - 300 záväzný len pre strany konania a len v prejednávanej veci, nie je záväzný pre každého. Právny zástupca žalobkyne namietal túto skutočnosť, lebo z tohto konštatovania súdu nie je zrejmé, akou úvahou sa súd prvej inštancie zaoberal. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil ust. § 53a Občianskeho zákonníka, ak dospel k záveru, že o neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemusí rozhodovať aj keď žalovaný túto neprijateľnú zmluvnú podmienku voči žalobkyni naďalej používa. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že ak súd rozhodol o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v individuálnej formulárovej úverovej zmluve, nemusí o neprijateľnosti rovnakej zmluvnej podmienky, ale obsiahnutej v inej individuálnej formulárovej úverovej zmluve, ktorú túto zmluvnú podmienku v inom právnom vzťahu naďalej používa už rozhodovať. Rozsudok vydaný v individuálnom spotrebiteľskom spore je záväzný len pre strany konania a len v prejednávanej veci, nie je záväzný pre každého. Ďalej poukázal na nesprávny výklad ust. § 137 Civilného sporového poriadku. Zohľadnil, že sa jedná o exemplatívny výpočet druhu možných žalôb s tým, že nie je možné ignorovať význam slova „najmä“. Poukázal na rozhodovaciu prax iných všeobecných súdov, ako aj na osobitnú právnu úpravu vyplývajúcu z Civilného sporového poriadku s tým, že navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý výrok považuje za vecne správny. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v bode 30 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správne o uplatnenom nároku žalobkyne na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky rozhodol. Žalobkyni bola vyhovujúcim výrokom o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia poskytnutá dostatočná súdna ochrana. Navyše, žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok v zamietavom výroku. Trovy odvolacieho konania si neuplatnil.

4. Právny zástupca žalobkyne v rámci odvolacej repliky sa k doručenému vyjadreniu žalovaného písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

6. Predmetom odvolacieho konania bol zamietavý výrok týkajúci sa návrhu žalobkyne na určenie neprijateľnosti dojednanej zmluvnej podmienky v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX z 11.12.2013 uvedenej v bode 2 - administratívny poplatok vo výške 184,97 eura za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania.

Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj uplatnenými odvolacími námietkami žalobkyňou odvolací súd dospel k záveru, že uplatnená námietka týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je dôvodná. Je nesporné, že sa jedná o vzťah spotrebiteľský, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 11.12.2013 (č.l. 5 spisu). Súd prvej inštancie žalobe vyhovel ohľadne nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom konštatoval, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. V ostatnej časti uplatneného nároku týkajúcej sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky nesprávne postupoval, ak dospel k záveru, že na vyhlásenie neprijateľnosti dojednanej zmluvnej podmienky týkajúcej sa dojednaného administratívneho poplatku nie je daný naliehavý právny záujem, vrátane v tejto časti

považoval uplatnený nárok za nedôvodný. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky naplnia nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia), najčastejšie spomínaná v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nesprávne pri posudzovaní dôvodnosti uplatneného nároku porovnával predchádzajúcu úpravu procesného predpisu, t.j. Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016 z dôvodu, že v predmetnej veci bola žaloba podaná za účinnosti Civilného sporového poriadku, t.j. dňa 28.11.2016. Je nesporné, že sa jedná o spotrebiteľský spor, t.j. spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ako aj spor s ochranou slabšej zmluvnej strany. Zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu nevyplýva obmedzenie pre spotrebiteľa domáhať sa ochrany na súde v súvislosti s nárokom na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Naliehavý právny záujem v spotrebiteľských veciach vyplýva z ust. § 3 ods. 3, § 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré ustanovenie súd prvej inštancie síce správne poukázal, avšak ho nesprávne vyložil. Pri hodnotení naliehavého právneho záujmu v spotrebiteľských zmluvách sa vychádza z princípov zvýšenej ochrany spotrebiteľa danej nielen komunitárnou, ale aj vnútroštátnou právnou úpravou. K naplneniu tejto zvýšenej ochrany môže dôjsť iba vtedy, ak spotrebiteľovi je umožnený reálny prístup na súd, a to so zvýšenou ingerenciou súdu tak, ako tomu nasvedčuje právna úprava ukládajúca súdu zohľadniť neprijateľnosť zmluvných podmienok ex offa, t.j. z úradnej povinnosti. Uplatnenú námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky preto odvolací súd považoval za opodstatnenú.

7. Z týchto dôvodov preto napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP. Dôvodom zrušenia napadnutého výroku bolo nesprávne právne posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyňou na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskom spore, v spore so slabšou zmluvnou stranou, vrátane nesprávneho výkladu ust. § 53a) Občianskeho zákonníka v spojení s § 137 CSP.

Účelom odvolacieho súdu nie je nahrádzať činnosť súdu prvej inštancie, ale na základe opravných prostriedkov preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel civilného sporového procesu vyjadrený v čl. 2, 3, 6 CSP v spojení s čl. 46 a nasl. ústavy.

Ochranu spotrebiteľa v Civilnom sporovom poriadku možno vnímať ako novú procesnú zásadu, podľa ktorej sú súdy povinné prihliadať ex offa na ochranu práv spotrebiteľa ohrozených alebo narušených aplikáciou rôznych nekalých podmienok, ktoré do spotrebiteľských zmlúv uviedla zmluvná strana so silnejšou vyjednávacou pozíciou pri ich uzatváraní. Ust. 137 CSP obsahuje len demonštratívny výpočet možných žalôb v sporovom konaní. Iná súkromnoprávna žaloba, t.j. v § 137 CSP neuvedená, je prípustná, ale iba za predpokladu, že osobitný petit vyplýva z hmotného práva. Na identifikáciu takejto žaloby je rozhodujúci žalobný návrh, ako aj právny dôvod tvrdeného práva. Z ust. § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nepochybne vyplýva, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa sa môže spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

8. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

V ďalšom konaní je úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku žalobkyne na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenej v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 11.12.2013 vo vzťahu k dojednanému administratívne poplatku, vrátane všetkých nákladov spojených s administratívnou vo výške 184,47 eura podľa čl. 5 spisu a navrhovaného petitu žaloby (č.l. 2). O uplatnenom nároku je potrebné rozhodnúť v súlade s princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 2 CSP vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax o tejto otázke.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené, ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právny názorom odvolacieho súdu.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci v zmysle ust. § 396 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu strany v spore vyplývajúcou z ust. § 255 CSP.,

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.